

ΠΡΟΦΗΤΕΙΩΝ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Γιὰ τὸν καινούριον χρόνον ζητῶ νὰ προφητεύσω,
ἔδω τὸ κάθε φέμμα θὰ ἔβγῃ ἀληθινόν·
γι' αὐτὸ πολλὰ θὰ γράψω χωρὶς νὰ κινδυνεύσω
μετὰ Χριστὸν προφήτης ἔσθ' ὁ κόσμος νὰ φανῶ.
Καὶ ὄχι ἐγὼ μόνον, ἀλλὰ καὶ κάθε ἄλλος
ἔμπορεῖ ἔδω προφήτης νὰ φαίνεται μεγάλος.

Σ' αὐτὸ τὸν νέο χρόνον τί λέτε πῶς θὰ γίνη;
θαρρεῖτε πῶς καινούρια θὰ πῶσουν καλά;
θαρρεῖτε πῶς ὁ τόπος ἔσθ' ἴδια δὲν θὰ μείνη;
θαρρεῖτε πῶς θὰ πᾶμε δυὸ ρούπια περὶ ψηλά;
θαρρεῖτε πῶς τῆ μοῖρα τοῦ ἔθνους δὲν θὰ κλαίμε;
θαρρεῖτε καὶ τοῦ χρόνου τὰ ἴδια δὲν θὰ λέμε;

Θαρρεῖτε πῶς θὰ λείψῃ ὁ δόλος καὶ τὸ φέμμα;
θαρρεῖτε πῶς ἡ φτώχεια τὸ ἔθνος δὲν θὰ πνίγη;
θαρρεῖτε πῶς μὲ νίκας θὰ λαμπρυνθῇ τὸ στέμμα
κι' ὁ βασιλεὺς θὰ παύσῃ τῶν γάτων τὸ κυνήγι;
Πῶς ἄνθρωποι θὰ γίνοντο τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες,
καὶ δὲν θὰ τρῶν μὲ λόγια τῆς νύκταις καὶ τῆς ἡμέρας;

Θαρρεῖτε πῶς δὲν θάβγῃ κανένα νέο κόμμα;
πῶς ὁ Σταμούλης ἄσπραις δὲν θὰ φορῇ γραβάταις;
θαρρεῖτε πῶς θὰ παύσῃ τῶν πολιτῶν τὸ στόμα
νὰ ὀμιλῇ γιὰ νέα ἔσθ' ἀπὸ σπῆτια καὶ ἔσθ' ἀπὸ στραταίς;
Ἢ μὴ ὁ Στεφανίδης, θαρρεῖτε, δὲν θὰ σκούζη,
καὶ δὲν θὰ ξαναβάλλῃ ἐκεῖνο τὸ μπουρνούζι;

Εἰς τὴ βουλή ἀπ' ἐξῆς, θαρρεῖτε, οἱ παυμένοι
πῶς δὲν θὰ τριγυρίζουν ν' ἀκούν πολιτικά;
θαρρεῖτε κι' ἡ κυρία Ροζοῦ δὲν θὰ πηγαίνει
ἔσθ' ὅτι κυριῶν τὸ πάλκο νὰ πέρνῃ πρακτικά;
θαρρεῖτε πῶς καθένας στρωμένος ἔσθ' ἡ λιανάδα
δὲν θάχῃ μὲς ἔσθ' ὅτι τοῦ τῆν κλασικὴν Ἑλλάδα;

Θαρρεῖτε δὲν θὰ γίνη καμμιὰ ἐπιστρατεία,
χωρὶς νὰ πῆσῃ αἷμα σταλαματιὰ ἔσθ' ἡ γῆ;
θαρρεῖτε σ' ὅλους νίκης δὲν θὰ δοθοῦν βραβεῖα
καὶ δὲν θὰ ξεφυτρώσουν καὶ ἄλλοι στρατηγοί;
Κ' ἔσθ' αὐτὴ τῆν ὥρα ποῦ γράψω, ἔσθ' ἡ λάχνη
κολλοῦν σειραῖς γαλόνια οἱ Μαραθωνομάχοι.

Θαρρεῖτε πῶς καὶ φόροι καὶ δάνεια θὰ λείψουν;
πῶς δὲν θὰ γίνοντο πρέσβεις ὡς τὸν Σκουλούδη κι' ἄλλοι;
πῶς μ' ἔντροπή κι' οἱ κλέφταις τὰ μοῦτρα τῶν θὰ κρύψουν,
κι' ὁ κόσμος θὰ τοὺς σπάσῃ μὲ πέτραις τὸ κεφάλι;
Πῶς ἄτιμοι δὲν θὰνε οἱ τίμοι ὡς τὰ πρῶτα,
καὶ δὲν θὰ τοὺς γυρίζουν οἱ ἄρχοντες τὰ νῶτα;

Θαρρεῖτε πῶς θὰ λείψουν οἱ χαβιροχανταίς;
πῶς δὲν θὰ ἔλθουν κι' ἄλλοι χρυσοὶ ὁμογενεῖς;
θαρρεῖτε πῶς ἀμάξια δὲν θάχουν οἱ μεσίταις
καὶ οὔτε κἂν θὰ στρέφῃ νὰ τοὺς ἰδῇ κανεὶς;
Πῶς οἰκοπεδοφάγοι τῆν γῆν μας δὲν θὰ ἀρπάζουν
καὶ τοῦ πτωχοῦ τὸ χῶμα πῶς δὲν θὰ τὸ μοιράζουν;

Θαρρεῖτε πῶς κανένας γιὰ φόνο δὲν θὰ κλάψῃ;
πῶς ὁ Ῥωμηὸς τὸν ἄλλο Ῥωμηὸν θὰ ν' ἀγαπήσῃ;

θαρρεῖτε πῶς μαχαίρι ἔσθ' ἡλιθιοὶ δὲν θὰ ἀστράψῃ;
θαρρεῖτε πῶς πιστόλι ποτὲ δὲν θὰ βροντήσῃ;
Θαρρεῖτε πῶς Δημάρχους θὰ παύσουν νὰ σκοτώνουν,
κι' Ἐφόρους καὶ Νομάρχας πῶς δὲν θὰ στηλιθάρωνουν;

Θαρρεῖτε τὸ σπουδαῖον ΔΕΛΤΙΟΝ τοῦ Αἰῶνος
πῶς γιὰ κλεψιαῖς καὶ φόνους ποτὲ δὲν θὰ ἀναφέρῃ;
πῶς θὰ μᾶς ἡμερώσῃ αὐτὸς ὁ νέος χρόνος,
κι' ὁ ἕνας δὲν θὰ ἀδειάζῃ τοῦ ἄλλου τὸ κεμερί;
Κι' ἐκεῖνοι ποῦ φοροῦνε τὴν κόκκινη γιανέτα
θαρρεῖτε πῶς θὰ ἀφήσουν τὴν ἔρημη πασέτα;

Θαρρεῖτε πῶς θὰ λάμπουν αἱ προσφιλεῖς Ἀθῆναι;
θαρρεῖτε πῶς θὰ ἀλλάξῃ κι' αὐτὸς ὁ Κοσσονάκος;
θαρρεῖτε πῶς ἔσθ' ὁ δρόμος φοφῆματα δὲν θὰ εἶνε
καὶ πῶς σὲ κάθε βῆμα δὲν θὰ νὰ χάσκῃ λάκκος;
Θαρρεῖτε πῶς θὰ φέγγουν τῶν δρόμων τὰ φανάρια,
καὶ δὲν θὰ σπᾶνε βράχαις καὶ χέρια καὶ ποδάρια;

Μὴ Σύλλογοι θαρρῆτε δὲν θὰ ἀναλάμπουν κι' ἄλλοι;
πῶς δὲν θὰ ἴδομε σμήνη ἐφημερίδων νέων;
πῶς ἐκλογαῖς καὶ φούριας δὲν θάχομε καὶ πάλι,
κι' αἱματηροῦς ἀγῶνας κομματαρχῶν γενναίων;
Πῶς μὲ σταυροὺς τὰ στήθη δὲν θὰ στολίσουν ἄλλοι,
πῶς κι' ἄλλοι Ὀσμανιέδες δὲν θάλλθουν ἀπ' τὴν Πόλι;

Θαρρεῖτε πῶς γιὰ τόπο κλεινοῦ φρενοκομεῖου
κανεὶς Δρομοκαίτης παρᾶδες δὲν θὰ ἀφήσῃ;
πῶς Πρύτανις κανένας τοῦ Πανεπιστημίου
ἀγάλματα μωρίας καὶ φρίκης δὲν θὰ στήσῃ;
Κι' ὁ Δαμαλᾶς, ἐκεῖνος ὁ κριομύθης, πάλι
ἔσθ' ὅτι Γλάδστονα θαρρεῖτε πῶς λόγο δὲν θὰ βγάλῃ;

Θαρρεῖτε ἐφευρέται δὲν θάβγουν ἕνας κι' ἕνας
καὶ μὲ τὰς ἐφευρέσεις τ' αὐτὰς μας δὲν θὰ φᾶν;
θαρρεῖτε ἀνεπίστως πῶς Ποταγὸς κανένας
δὲν θὰ μᾶς ἔλθῃ πάλιν ἀπὸ τὸ Κορδοφάν;
Ἢ δὲν θὰ καταπλήξῃ, θαρρεῖτε, τὰς Ἀθῆνας
κανεὶς Γρυπάρης νέος, Δε-Κάστρος, ἢ Μπαστινας;

Τὰ γράμματα θαρρεῖτε σοφοὺς πῶς θὰ ἀναδείξουν,
καὶ πάνσοφα τὰ κτήνη πῶς δὲν θὰ ἀναφανοῦν;
καὶ τῆς Ἀκαδημίας αἱ πύλαι πῶς θὰ ἀνοίξουν,
κι' εἰς ἔδρας πῶς θὰ ἀνέβουν διδάσκαλοι μὲ νοῦν;
Κι' ἐκεῖνοι οἱ θεοὶ τῆς οἱ χρυσαρματωμένοι
θαρρεῖτε πῶς μιὰ ἡμέρα δὲν θὰ βρεθοῦν σπασμένοι;

Μεταμορφώσεις κι' ἄλλαι θαρρεῖτε δὲν θὰ γίνοντο;
θαρρεῖτε ὁ Καζάκης πῶς δὲν θὰ καμαρώνῃ;
θαρρεῖτε τὰ παλούκια παλούκια πῶς θὰ μείνουν,
καὶ μ' ΕΥΣΕΒΕΙΣ τὰς τάφρους κανεὶς δὲν θὰ πληρώνῃ;
Ἢ μήπως νέος ΚΩΔΩΝ βάρεια δὲν θὰ σημάνη
καὶ μὲ τὸ Τίγκι Τάγκα δὲν θὰ μᾶς ξεκουφάνῃ;

Θαρρεῖτε πῶς εἰς μάχας θὰ ἀφήσομε τὰ κῶλα;
θαρρεῖτε πῶς παιάνων θὰ ἀκούσωμεν τοὺς ἤχους;
θαρρεῖτε τέλος πάντων πῶς θὰ προκόψουν ὄλα,
κι' ἐγὼ πῶς θὰ ἀποκάμω νὰ φλυαρῶ μὲ στίχους;
Ὁ νέος χρόνος σ' ἄλλους νέα καλὰ μοιράζει,
ἀλλὰ γιὰ μᾶς μονάχα τὸ ΝΟΥΜΕΡΟ ΑΛΛΑΖΕΙ.